

AFGELEERD



# AFGELEERD

Taylor & Balon # 1

Eduard Meinema

**Afgeleerd**

Taylor & Balon # 1

**English title:** Detached

**Copyright © 2025 Eduard Meinema**

**Cover photo courtesy:** Depositphoto

**Website:** [www.eduardmeinema.com](http://www.eduardmeinema.com)

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

*[www.transfiction.nl](http://www.transfiction.nl)*

ISBN 9789403626147

NUR 333

**All rights reserved.**

# 1

Jamie Barnes plaatste zijn fiets in het fietsenrek van de Grenfill Highschool. Hij nam een zware ketting, omhuld met doorzichtig rood plastic, met daaraan een groot hangslot om zijn fiets aan het rek te verankeren.

‘*Yo, Ronny, what’s up?*’ begroette hij zijn beste vriend Ronny Sarasani die net aan kwam fietsen. Samen slenterden ze naar het schoolplein.

‘Zo geen zin in vandaag,’ zuchtte Jamie.

‘Zeg dat gast,’ zei Ronny. ‘Een fokkin’ lange dag vandaag...’

Beide jongens keken verbaasd op toen ze de andere scholieren hysterisch hoorden gillen. Het schoolplein was altijd gevuld met schreeuwende tieners, maar deze ochtend werd er wel heel luid en paniekerig gegild.

‘Hee! Kijk! Daarboven! Het is Pythagoras,’ riep een van de scholieren.

Jamie en Ronny staarden naar het dak van de school. Op de rand van het drie verdiepingen hoge gebouw stond Jake Moncha, de wiskundeleraar, bijgenaamd Pythagoras. Geen leraar zonder bijnaam. Zelfs de directeur, alias *De Tank*, niet.

‘Fok man. Wat doet hij nou?’ riep Jamie verbaasd.

‘Jezus! Hij gaat springen!’ gilte een van de meisjes.

Onzeker balanceerde Jake Moncha op de rand van het schooldak; hoog boven de almaar groeiende groep scholieren. Een gezamenlijk ‘Ooohh! Nee!’ klonk gedempt over het schoolplein terwijl de

wiskundeleraar gevaarlijk ver naar voren leunde; het leek alsof hij de juiste hoek van zijn val stond te bepalen. Tot geruststelling van iedereen op het plein wankelde hij even snel al weer terug naar achteren. Heel even maar. Om vervolgens iedereen te verrassen en zich onverwacht voorover naar beneden te laten vallen.

Tijdens zijn korte, vrije val vlogen de studenten in paniek uiteen. Weg van het plein; weg van de plaats waar nauwelijks enkele seconden later Pythagoras te pletter viel. Vanuit de geplette schedel van het levenloze lichaam sijpelde bloed langzaam over het schoolplein.

Meisjes gilden.

Jongens ook.

De meisjes huilden terwijl de jongens krampachtig maar tevergeefs proberen hun tranen te bedwingen. Leraren renden in paniek naar buiten. Belden 112 en probeerden, bijna kokhalzend, nog iets voor hun onfortuinlijke collega te doen. Enkele docenten probeerden leerlingen te kalmeren wat hen nauwelijks lukte omdat ze zelf ook overstuur waren.

Van een afstand zagen de scholieren hoe *De Tank*, druk in overleg met zijn smartphone, naar buiten denderde. De indrukwekkend grof gebouwde schooldirecteur duwde de leraren ruw opzij. ‘Ruimte maken!’ schreeuwde hij als een oude legercommandant. Niemand wist of hij daadwerkelijk in het leger had gezeten. Domweg omdat niemand het hem ooit had durven vragen. Maar zijn forse postuur boezemde iedereen ontzag in. Leerlingen en leraren. Gedwee stapte iedereen opzij. De Tank, die eigenlijk Philip Norman heette, knielde neer naast Jake Moncha; voelde de pols van het bebloede lichaam en trok direct zijn conclusie. Hij knipte met zijn vingers: ‘Redmond, Alex; haal een zeil bij de conciërge. Dek hem af.’ Redmond Norris, leraar aardrijkskunde, en gymleraar Alex Thomas renden snel terug naar binnen. Ondertussen praatte Philip Norman verder in zijn smartphone: ‘Sorry, daar ben ik weer,’ vervolgde hij kalm tegen de

telefonist van 112. ‘Hij is dood,’ voegde hij er bijna emotioneel aan toe.

Enkele minuten later arriveerde de politie op het inmiddels verlaten schoolplein. Iets later groetten detectives Aubrey Taylor en Keith Balon hun collega’s van het forensisch team en meldden zich daarna bij directeur Philip Norman.

Nadat De Tank hen in zijn kamer kort over de situatie en het tragische voorval had geïnformeerd, maakten ze een rondje over het schoolplein.

‘Zelfmoord?’ zei Balon.

Aubrey keek haar jongere collega aan. ‘Is dat een vraag of een constatering?’

Balon grijnsde: ‘Een twijfelgeval.’

‘Mijn idee,’ bevestigde ze Keith’s vermoeden. ‘Kijk eens om je heen. Wat zie je?’

‘Ehm... een leeg plein?’

‘Precies. Beetje vreemd voor een school met opdringerige tieners vind je niet? Geen nieuwsgierige scholieren. Niemand die een vlogje probeert te maken. Iedereen is netjes en georganiseerd in de gymzaal bijeen.’

‘Misschien heeft de directeur de zaken gewoon snel en goed geregeld.’

‘Als je dat denkt Keith, waarom twijfel je dan aan zelfmoord?’

‘Omdat ik nog nooit een schooldirecteur heb ontmoet die na zo’n dramatisch ongeval alles zo snel en vooral zo zelfverzekerd regelt. Het leek wel of hij niet eens onder de indruk was van de dood van zijn collega.’

‘Precies!’ zei Aubrey terwijl ze bedenkelijk door de ramen van de gymzaal naar de daar aanwezige leerlingen keek. Ze verbaasde zich

over het gedrag van de leerlingen. Iedereen zat rustig op de tribune te wachten. ‘Het lijkt wel een strak georganiseerde show.’

‘Wat doen we?’

Aubrey Taylor liet haar blik over het plein gaan. ‘We wachten tot het forensisch team het onderzoek hier heeft afgerond. Ik wil op het bureau wat gegevens natrekken.’

‘Zoals?’

‘Zoals, wie was Jack Moncha...’

‘En... wie is Philip Norman?’ vulde Balon aan.

‘Precies!’ zei Taylor die haar aandacht al weer op iets anders had gevestigd. Ze stootte Balon aan en wees naar twee leerlingen in de fietsenstalling. ‘Die twee trekken zich blijkbaar niets aan van het regime op deze school.’

‘Anarchisme begint vroeg,’ grapte Balon.

‘Hee! Jullie daar!’ riep Taylor naar de twee dissidente leerlingen die als enigen niet in de gymzaal wilden wachten.

‘Ik zei nog dat je op moest schieten!’ siste Jamie tegen zijn vriend.

Detective Aubrey Taylor pakte Ronny Sarasani’s fiets bij het stuur vast en blokkeerde hem en Jamie Barnes de weg. Als een soort automatisme hield ze haar badge omhoog. ‘Waarom zijn jullie niet bij de andere leerlingen in de gymzaal?’

Jamie keek nauwelijks geïnteresseerd naar haar ID-bewijs terwijl Ronny zenuwachtig over haar schouder gluurde. Toe Aubrey omkeek, zag ze nog net hoe De Tank terug de school inliep.

‘Kwaad geweten?’ grijnsde Balon.

Ronny schudde ontkennend zijn hoofd.

‘Nou?’ herhaalde Aubrey. ‘Moeten jullie niet in de gymzaal zijn?’

Beide jongens haalden onverschillig hun schouders op. ‘Die bijeenkomst is voor watjes,’ zei Jamie. ‘Psychologische hulp voor Iedereen die het moeilijk heeft met wat Pythagoras heeft gedaan.’

‘Pythagoras?’ vroeg Balon.

‘Ja. Dat is de bijnaam van meneer Moncha; de wiskundeleraar. De man die net... je weet wel...,’ zei Jamie terwijl hij met zijn hoofd een knikje richting het afgedekte, levenloze lichaam van Moncha gaf.

‘Hebben jullie het zien gebeuren? Waren jullie hier toen het gebeurde?’ vroeg Aubrey.

Ze knikten allebei bevestigend.

‘Maar jullie hebben geen behoefte aan opvang? Begeleiding?’ zei ze ongelovig. ‘Wil je er niet met iemand over praten?’

‘Ach,’ zei Ronny. ‘Er gebeurt wel vaker wat...’

Aubrey Taylor fronste haar wenkbrauwen. ‘Hallo zeg. Ik weet ook wel dat er op een school wel eens wat gebeurt, maar dat is toch wel heel iets anders dan wat er nu is gebeurd. Vind je niet?’

Ronny trok zijn schouders op. ‘Ik weet niet,’ mompelde hij ongeïnteresseerd.

Taylor en Balon keken hem onderzoekend aan.

‘Je weet het niet,’ herhaalde Balon verbaasd. ‘Wat gingen jullie eigenlijk doen?’

‘Naar huis. Wat moeten we anders doen? Er wordt vandaag geen les meer gegeven,’ antwoordde Jamie ongeduldig. ‘Kunnen we nu gaan?’

Aubrey Taylor trok onwillekeurig met haar mondhoek. ‘Als het van de schoolleiding mag,’ zei ze. ‘En als je echt niet met de psycholoog wil praten, mag je van mij gaan.’ Ze liet Ronny’s stuur los en stapte opzij. ‘Ik wil nog wel even jullie namen weten.’

De jongens fietsten snel weg. Terwijl ze weg fietsten riepen ze hun naam over hun schouder.

‘Barnes en Sarasani,’ herhaalde Balon terwijl hij hun namen in zijn smartphone noteerde. ‘Lekker stel...’

‘Hmm,’ mompelde Taylor. ‘Ik weet eigenlijk niet wat ik vreemder vind. Hun gedrag of dat van de leerlingen in de gymzaal.’

Zodra de jongens met hun fiets de hoek van het schoolgebouw voorbij waren, schrokken ze van een man die ineens de weg op liep en hen de doorgang blokkeerde.

‘Stoppen!’ riep de man in het donkerblauwe trainingspak.

Jamie wilde doorrijden maar Ronny stopte. Zacht vloekend draaide Jamie een rondje en reed terug naar zijn vriend en Alex Thomas, de gymleraar die hen staande hield.

‘Wat gaan we doen mannen?’ vroeg Thomas nors.

‘Naar huis,’ zei Jamie kort en maakte aanstalten om alweer verder te fietsen.

De gespierde hand van Thomas hield Jamie tegen. Zijn vingers knepen hard in de bovenarm van Jamie.

‘Auw! Doe normaal man!’

‘Niet zo brutaal Barnes!’ zei Alex Thomas geïrriteerd. Hij kneep iets minder hard, maar liet Jamie pas los toen de auto met de twee rechercheurs voorbijreed. Rechercheur Taylor en de gymleraar keken elkaar doordringend aan. Jamie en Ronny keken gefascineerd toe hoe de twee een soort stare-down uitvoerden. Geen van beide gaf op, totdat de afstand te groot werd en staren geen zin meer had. Thomas richtte zich weer op de twee jongens. ‘Wat wilden ze van jullie?’

‘Niets,’ zei Jamie.

‘Hetzelfde wat jij wilde weten. Wat we gingen doen,’ mompelde Ronny.

Thomas staarde de twee zwijgend aan. ‘Verder niets? Niets over de val van Moncha?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Mjah... of we het hebben zien gebeuren,’ zei Ronny. ‘En waarom we niet naar de gymzaal zijn gegaan.’

‘En? Wat heb je gezegd?’

‘Dat we geen watjes zijn zoals al die anderen,’ grijnsde Jamie.

Thomas kon een flauw lachje niet onderdrukken. ‘Oké... Oké, ga maar naar huis mannen,’ zei de gymleraar. ‘Morgen is er weer gewoon les!’ riep hij de jongens na.

## 2

De volgende ochtend liepen de meeste leerlingen vanuit de schoolbus snel door naar binnen. De plek op het schoolplein waar Jake Moncha, alias Pythagoras, een dag eerder te pletter viel, was door de recherche vrijgegeven. Alleen een vage tekening die de contouren van het lichaam aangaf, was achtergebleven; een onbedoeld monument, streng bewaakt door Redmond Norris en Alex Thomas. De enkeling die het aandurfde de plaats delict van dichtbij te bekijken, werd direct weggestuurd. Ondertussen hielden de twee docenten ook de auto die bij de ingang van het schoolplein stond geparkeerd nauwlettend en argwanend in de gaten.

Voor hij van zijn fiets stapte, tikte Ronny Sarasani zijn vriend Jamie Barnes aan: ‘Die twee van de politie zijn er ook weer,’ mompelde hij nerveus.

Onverstoorbaar pakte Jamie zijn ketting met hangslot en maakte zijn fiets stevig vast. De fietsenstalling was bijna leeg. Slechts een enkele leerling kwam met de fiets naar Grenfill High. ‘En zij niet alleen,’ bevestigde hij zijn beste vriend terwijl hij met zijn hoofd een knikje gaf in de richting van een tweede auto die verderop in de straat geparkeerd stond.

Ronny keek zenuwachtig naar de drie mannen in de tweede auto; een felrode Jeep Cherokee. ‘Denk... denk je dat de politie hen ook in de gaten houdt?’

‘Zo te zien niet Ron. Volgens mij hebben die rechercheurs meer interesse in onze docenten. De coach en die agente houden weer een stare-down...’

Terwijl Ron naar de twee surveillerende docenten keek, wees Redmond Norris met zijn hand naar de ingang van de school.

‘Ja, ja,’ zuchtte Ronny. ‘We begrijpen het al...’

Voor ze school binnen gingen, keek Ronny schichtig nog snel achterom. Zenuwachtig stelde hij vast dat de auto met de drie mannen er nog steeds stond. Hij schrok toen hij oogcontact had met de chauffeur van de wagen. Pas toen hij zijn blik langzaam naar de politieauto verplaatste, merkte hij dat rechercheur Keith Balon hem al die tijd nauwlettend in de gaten hield. Snel rende hij achter zijn vriend de gang in. ‘Zag je dat?’ riep hij naar Jamie.

‘Wat?’ vroeg Jamie afwezig.

Ronny keek hem niet begrijpend aan. Tot hij zag waarom zijn vriend zo lauw reageerde. ‘Oh, zij weer...,’ zuchtte hij zodra hij merkte dat Jamie alleen nog maar oog had voor de blonde Cheryanne Keegan.

Onopvallend en zonder zich om te draaien, keek Balon in de achteruitkijkspiegel. ‘Taylor,’ zei hij bijna fluisterend.

‘Ik heb ze gezien,’ antwoordde Aubrey Taylor nog voordat haar collega zijn vraag kan afmaken.

‘Hmm. Knap,’ constateerde Balon. ‘Ik zou zweren dat je naar die gymleraar zat te kijken.’

‘Ik heb twee ogen Balon.’

‘Ja, ik ook, maar...’

‘...maar jij bent een man. Jij kan geen twee dingen tegelijk,’ zei ze resoluut.

‘Ik wilde eigenlijk zeggen dat ik geen kameleon ben; ik kan mijn ogen niet onafhankelijk van elkaar bewegen.’

‘Oh. Ik dacht dat kameleons alleen van kleur verschoten. Zoals jij doet als je weer eens stiekem naar me zit te staren...’

Met een rood aangelopen hoofd kuchte Balon, terwijl hij snel van onderwerp veranderde: ‘Hmm. Wat denk jij van die mannen achter ons?’

‘Ga maar even kennismaken Keith. Misschien zit er nog een leuke vriend voor je bij,’ lachte Aubrey.

Geërgerd opende Balon de deur van de zwarte SUV. Net voor hij uitstapte, hoorde hij het zware geluid van de startende Jeep. Vol gas reed de rode Jeep weg en scheurde rakelings lang zijn geopende deur. Geschrokken deinsde Balon terug de auto in. Twijfelend keek hij naar zijn vrouwelijke collega. ‘Er achter aan?’ vroeg hij.

‘Als je dat direct had gedaan, had het misschien nog zin gehad. Ik denk dat ze nu al op de Bahama’s liggen,’ reageerde Aubrey fel. ‘Heb je de nummerplaat gezien?’

Beschaamd, sloot Balon zijn deur. ‘Nee. Ja, Jezus. Ik schrok me een ongeluk...’

‘Dat was duidelijk,’ zei Aubrey kleinerend.

‘Maar het was vast geen toeval,’ zei Balon.

‘Joh, je meent het. Dacht je niet dat het liefhebbende ouders waren? Bezorgde pappies die kwamen kijken of hun kinderen veilig op school zijn aangekomen?’

‘Jezus Taylor, wat heb jij vanochtend? Verkeerde been uit bed gestapt of zo?’

Aubrey keek haar collega vuil aan. ‘Goh. Valt mee dat je niet vraagt of ik in mijn periode zit...’

Even keek Balon haar zwijgend aan. Daarna grijsde hij: ‘Nee... nee, ik heb jouw cyclus in mijn smartphone staan. Dan weet ik waar ik aan toe ben. Meestal dan...’

Taylor kon een flauw lachje niet onderdrukken. ‘Sorry Balon. Beetje gezeik met mijn ex gehad gisteravond.’

‘Nou; blij dat ik je ex niet ben dan.’

‘Misschien ook een goede reden nooit mijn ex te worden,’ zei Aubrey voor ze resoluut uit de auto stapte. ‘Kom; we gaan nog wat vragen stellen.’

Volgzaam, rende Balon achter haar aan. ‘Kijken of we ons huiswerk goed hebben gedaan?’ grapte hij.

Net voor ze het schoolplein op liepen draaide Taylor zich om en keek hem doordringend aan; haar hoofd scheef en één oog gesloten. ‘Vergeet je niet iets?’ vroeg ze sarcastisch.

Keith Balon keek haar vertwijfeld aan. Het knikje van haar scheve hoofd was genoeg om te begrijpen wat ze bedoelde. Snel richtte hij zijn afstandsbediening op de auto en activeerde het slot.

Vanuit het grote raam van zijn directiekamer zag Philip Norman de rechercheurs al aankomen. Ongemakkelijk hield De Tank de deur voor hen open. ‘Goedemorgen rechercheurs. Wat kan ik voor u doen?’ vroeg hij geforceerd beleefd.

‘We hebben nog een paar vragen,’ begon Aubrey Taylor. ‘Over Jake Moncha.’

Zonder zijn gasten een stoel te bieden, ging De Tank zuchtend zitten. ‘Ja, dat dacht ik wel.’

Keith Balon keek hem vragend aan. ‘Hoezo? Had u ons al verwacht?’

Ongemakkelijk krabbelde directeur Philip Norman aan zijn onderkin. ‘Tja... Onze Jake was niet echt een...’ Geschrokken van zijn eigen, te snelle en impulsieve reactie, stopte Norman abrupt. ‘Wat wilt u eigenlijk weten?’

Aubrey Taylor hield haar hoofd scheef en keek hem vragend aan. ‘Wat wilde u zeggen?’

‘Ehm... Hij was een... bijzondere collega,’ verzon Norman snel. ‘Ik heb helaas niet veel tijd voor u; dus stel uw vragen, des te eerder kunnen we allemaal weer verder.’

‘Verder met wat?’ probeerde Balon nog tevergeefs.

Philip Norman zuchtte nog een keer voordat hij verder ging: ‘Luister. Ik begrijp ook wel dat u uw huiswerk heeft gedaan. En dat er een dossier boven water is gekomen dat meer vragen dan antwoorden oplevert. Maar... Laat ik het zo zeggen... Moncha was een prima leerkracht. En voor mij is dat alles wat telt.’

Met stomheid geslagen keken Taylor en Balon hem aan.

‘Dat kunt u niet menen!’ reageerde Balon fel. ‘Gaat u ons nou doodleuk vertellen dat u wist dat er een dossier van Moncha bestaat; dat u wist wat voor belastend materiaal dat dossier bevat? En toch houdt u hem nog de hand boven het hoofd? Ongelofelijk. Hoor je dat Taylor? Dat is toch... Godsamme. Dat is toch niet te geloven.’

Aubrey Taylor merkte direct dat Balon’s reactie Philip Norman heel even van zijn stuk bracht. Iets dat hem vrijwel nooit overkwam; maar nu was zijn zelfvertrouwen dan toch uit balans. Taylor’s vrouwelijke intuïtie bleek weer eens onfeilbaar en was op dit moment goud waard. ‘Waarom heeft u de ouderraad niet geïnformeerd over de achtergrond van meneer Moncha?’ reageerde ze alert.

‘Wie zegt dat ik dat niet heb gedaan?’ blufte Norman.

‘U verzwijgt informatie meneer Norman. Terwijl u dondersgoed weet dat Moncha’s gedrag grote gevolgen voor de leerlingen kan hebben. Of misschien heeft het al gevolgen gehad?’ Opnieuw keek ze hem, haar hoofd een tikje scheef, vragend aan. ‘Als de ouderraad op de hoogte was van Moncha’s verleden had ze nooit met de benoeming van Moncha ingestemd. Of niet soms?’ Ze keek De Tank doordringend aan en voelde dat hij zichzelf nog niet helemaal in de

hand had. ‘Dus meneer Norman. Waarom heeft u de ouderraad niet geïnformeerd over Moncha’s vroegere ‘activiteiten’? Beter gezegd, wat was uw belang bij het verzwijgen van de belastende informatie in het dossier van Jake Moncha?’

De forse Philip Norman keek enigszins twijfelend naar het kleine, pittige ding dat voor zijn bureau stond. Hij was anderhalf keer haar lengte, leek zeker twee keer zo breed, en toch stond deze Goliath op het punt te buigen voor de vrouwelijke David. Taylor voelde dat een bekentenis op zijn lippen lag. Een bekentenis die, sneller dan verwacht, duidelijkheid zou geven over de vraag of de dood van Moncha daadwerkelijk een ongeluk was, of, ze wilde het gevoel van Keith en haar niet uitsluiten, misschien toch een moord.

Vol bewondering voor haar werkwijze gaf de jongere Keith Balon zijn collega een knipoog.

‘Ik...ehm,’ stamelde Philip Norman zoekend naar woorden die konden rechtvaardigen waarom hij informatie had achtergehouden.

Hoe langer het antwoord uitbleef hoe ongeduldiger Aubrey Taylor werd. Kom op, dacht ze. Niet te lang nadenken Norman, gewoon vertellen wat je weet.

‘Nou,’ zei Norman. ‘Jake Moncha heeft...’

Op dat moment werden de drie mensen in de directiekamer gestoord door iemand die op de deur klopte.

Neeee, niet nu! dacht Aubrey. Rot op!

‘Ja?’ vroeg Philip Norman die de onderbreking gebruikte om zichzelf te herpakken.

Een meisje opende voorzichtig de deur een klein stukje en gluurde via de smalle kier de kamer in. ‘Stoor ik?’ vroeg Cheryanne Keegan. ‘Ik had een afspraak met u?’

De Tank voelde zich weer meester van de situatie. Scrolde voor de show door zijn online agenda en lachte daarna vriendelijk: ‘Ja,

natuurlijk. Kom verder, de rechercheurs wilden net weggaan.’ Hij keek bijna triomfantelijk naar de twee teleurgestelde agenten. ‘Wilt u mij excuseren? Ik praat graag op een ander tijdstip verder met u.’

Balon wilde reageren, maar Taylor was hem voor: ‘Natuurlijk meneer Norman. We komen later bij u terug.’

Waarom? gebaarde Balon naar Taylor.

Aubrey Taylor zei niets; ze verliet als eerste de directiekamer zonder te kijken of Keith Balon haar volgde. Pas op het schoolplein gaf ze hem uitleg: ‘Hij ging bijna overstag. Als dat meisje niet was gekomen...’

‘Ja, juist daarom. We hadden door moeten gaan Taylor. Dan hadden we deze zaak vandaag nog kunnen afsluiten.’

‘Dat had geen zin Keith. Het moment was al voorbij. Hij verbergt iets en dat gaat hij ons nu niet vertellen.’

‘Het is toch ongeloofelijk. Dat zo’n man een hufter als Moncha steunt. Niet te geloven.’

Geïrriteerd liepen de rechercheurs mopperend het schoolplein af, op afstand bekeken door de twee leerkrachten die Moncha’s crime scene bewaakten tegen nieuwsgierige leerlingen.

‘Wat denk jij, Redmond?’ vroeg Alex Thomas aan zijn collega, Redmond Norris.

Norris volgde de twee rechercheurs zo onopvallend mogelijk. Vanuit zijn ooghoek checkte hij of iemand hen vanuit het raam van de directiekamer in de gaten hield. ‘Ze hebben duidelijk bot gevangen bij De Tank,’ grijsde hij.

‘Zullen ze het weten?’

‘Wat weten?’

‘Van Jake.’

Norris haalde zijn schouders op. ‘Ze hebben ongetwijfeld Jake’s dossier gelicht; maar ja, dan nog...’

‘Je denkt dat het dossier niet compleet was...’

‘Dat denk ik niet; dat weet ik wel zeker.’ Norris keek zijn collega, en al jaren een van zijn beste vrienden, aan: ‘Kom op Lex; die ouwe dictator daarboven is gedrild door de beste instructeurs ter wereld. Die laat echt geen steekje vallen. Dat dossier dat die rechercheurs hebben gelezen? Dat bevat hooguit halve waarheden. Maar het belangrijkste... de meest belastende informatie is ongetwijfeld vakkundig buiten het dossier gehouden.’

Alex Thomas knikte instemmend. Zonder enige terughoudendheid volgde hij de rechercheurs totdat ze in hun auto stapten.

Zodra Aubrey Taylor weer in de auto zat, keek ze onwillekeurig naar het raam van de directiekamer. Ze voelde dat ze bespied werd maar zag niemand bij het raam. Er stond niemand naar hen te kijken. En toch... Haar ogen dwaalden af. Naar het schoolplein. Opnieuw keek ze recht in de ogen van de coach. Kort keken ze elkaar aan. Dus toch..., dacht Taylor. Mijn voorgevoel was weer juist. Ze tikte Balon op zijn knie. ‘Rijden maar Keith. We gaan de weduwe Moncha een bezoekje brengen.’

Keith Balon, zich niet bewust van Taylor’s voorgevoel, tikte op de boordcomputer de gegevens van Moncha in. Binnen enkele seconden verscheen het adres en de route van Moncha’s laatste verblijfplaats in beeld. ‘Toch blijf ik het een hufter vinden,’ klaagde hij.

‘Hmm,’ mompelde Taylor. Haar hoofd scheef keek ze nog steeds naar Alex Thomas. ‘Ja, vind ik ook. Rijden nou maar. We komen later vandaag wel terug. Na lestijd.’

Zodra de auto met de twee rechercheurs wegreed, tikte Redmond Norris de coach op zijn schouders. ‘Pas jij een beetje op Lex? Hoe knap dat vrouwtje ook is, het is niet echt materiaal voor een ‘one night stand’ he?’

Gniffelend keek Alex Thomas zijn vriend aan. ‘Je kent me hopelijk beter. Toch?’

‘Bij jou weet ik het nooit zeker,’ zuchtte Norris. ‘Maar we kunnen nu geen extra aandacht gebruiken Lex. Zeker niet van de politie.’

‘Oké,’ zei Alex. Hij keek op zijn horloge, keek daarna nogmaals of het verlaten ogende schoolplein daadwerkelijk leeg was en zei: ‘Afmelden dan maar? Iedereen is nu wel in de les.’

Schouder aan schouder liepen ze samen het schoolgebouw in, op weg naar de directiekamer waar ze zich bij De Tank gingen melden.

# 3

‘Jezus man, zeg dan in ieder geval nog ‘hallo’ of zo. Als je d’r alleen maar aanstaart denkt ze dat je niet goed snik bent,’ zei Ronny.

‘Ssst,’ siste Jamie Barnes. ‘Straks hoort ze je man!’

‘Nou en? Is dat niet de bedoeling dan? Dat je een beetje opvalt? Als je nog langer wacht, kun je haar opzoeken in het bejaardentehuis...’

‘Hou je bek Ron!’ sneerde Jamie.

‘Oké, dan zoek je het maar uit,’ reageerde Ronny Sarasani beledigd. ‘Ik hoop wel dat je op tijd bij het hek bent? Of moet ik alles alleen doen?’ Hij werd onrustig bij het idee zonder Jamie verder te gaan. ‘Dat accepteren ze nooit Jay. Je moet mee.’

‘Ik kom zo...,’ zei Jamie, nog steeds starend naar de blonde Cherryanne.

Ronny gooide beledigd zijn tas over zijn schouder en liep weg; de kantine uit.

Zodra zijn vriend weg was, stond Jamie op, raapte al zijn moed bij elkaar en liep naar de tafel met de meisjes. ‘Hoi Cherryanne!’ zei hij quasi stoer.

Het blonde meisje keek hem vragend aan terwijl de andere meisjes aan de tafel giechelend naar haar en Jamie keken. ‘Hoi,’ zei ze koeltjes terwijl ze gelijktijdig nauwlettend de reactie van haar vriendinnen in zich opnam.

‘Ik heb je gemist bij de les vanochtend.’

De meiden giechelden nog luider wat Jamie nog onzekerder maakte.

‘Dan heb je niet goed opgelet tijdens de les,’ antwoordde Cherryanne adrem.

Jamie twijfelde even. ‘Je was wel op school. Ik zag je lopen in de gang, voor de lessen begonnen.’

‘Woeee,’ riepen de meiden in koor.

‘Als je iemand nodig hebt om je hand vast te houden, moet je je vriendje lief aankijken. Als je snel bent, kun je hem nog inhalen. Hij liep net beledigd weg,’ beet Cherryanne hem toe.

‘Ja,’ riepen de andere meiden die zich nu ongevraagd met het gesprek gingen bemoeien, ‘ga achter je homo vriendje aan!’

Onzeker keek Jamie de meiden een voor een aan. Als laatste keek hij, bijna hulpeloos, naar Cherryanne. Ze bood hem geen hulp; in plaats daarvan draaide ze haar gezicht weg en giechelde verder met haar vriendinnen.

Teleurgesteld liep Jamie weg. Op weg naar de uitgang van de kantine sloeg hij nijdig een stapel dienbladen van tafel. Verdomme! Ze dachten dat hij een homo was. Of... nou ja, in ieder geval dat Ron... Shit! Als hij nog kans wilde maken, als hij nog indruk wilde maken bij Cherryanne zou hij zijn beste vriend moeten dumpen. Zijn beste vriend die hij straks bij het hek weer zou zien.

\* \* \*

‘Weet je zeker dat we hier moeten zijn?’ vroeg Aubrey Taylor aan haar jongere collega.

‘Het staat er toch?’ zei Keith Balon beledigd op de boordcomputer wijzend.

Aubrey liet zich verder onderuit zakken in haar stoel en keek schuin omhoog naar het zwaar verwaarloosde

appartementencomplex. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Moncha hier woont.’

‘Woonde...,’ verbeterde Balon haar.

‘Dat zijn weduwe hier woont...,’ zei Aubrey om toch het laatste woord te hebben.

Keith Balon keek zuchtend naar het plafond van de zwarte SUV. ‘Oké baas. Gaan we nog op de koffie bij de weduwe? Of blijven we hier zitten om te kijken hoe snel onze auto wordt gestript?’

‘Nou. Ik zou bijna om versterking willen vragen,’ grijnsde Aubrey. ‘Wat een achenebbisj buurt.’ Ze keek zekerheidshalve toch maar snel op de boordcomputer. Check - check - dubbelcheck. ‘Oké Balon, we gaan ervoor!’ Resoluut stapte ze uit de SUV; zonder op Balon te wachten, liep ze de smerige hal in. Op de naambordjes controleerde ze nogmaals of ze inderdaad het juiste adres hadden.

‘Vooral niet zeggen dat ik gelijk had hoor, Taylor,’ klaagde Keith.

Aubrey Taylor zei niets. Ze keek hem alleen aan. Haar hoofd scheef. Haar wenkbrauw ging tergend langzaam, dreigend omhoog.

Keith Balon voelde zich betrap; hield zijn autosleutels boven zijn hoofd en klikte de SUV vanuit de hal op slot. ‘Ik ben niet te beroerd om te zeggen dat je gelijk hebt hoor,’ probeerde hij nog om er met een grapje vanaf te komen.

‘Jij was degene die de auto niet alleen durfde te laten; bang dat de wagen gestript zou worden.’

Balon gaf haar een verontschuldigende blik. ‘Sorry...’

Taylor haalde haar schouders op. ‘Onverbeterlijk...,’ bromde ze terwijl ze de lift instapte.

Zodra de liftdeuren weer open gingen, waanden Taylor en Balon zich in een andere wereld. De korte gang, waar acht deuren op uitkwamen was keurig opgeruimd, de muren strak in de verf; zelfs

alle verlichting deed het. Het enige dat niet leek te kloppen was de openstaande deur aan het einde van de gang.

Razendsnel controleerde Balon de huisnummers naast de deuren. ‘Shit,’ zei hij.

Eén woord. Maar voor Aubrey Taylor meer dan genoeg om te begrijpen dat de openstaande deur het adres was dat zij wilden bezoeken. Intuïtief hield ze haar hand op de holster boven haar heup, klaar om snel haar wapen te trekken.

Balon legde zijn hand op haar schouder. ‘Laat mij voorop lopen...,’ zei hij. Zonder Taylor’s goedkeuring af te wachten, liep hij al voor haar uit de gang in. Zijn wapen stevig met twee handen voor hem uitgehouden.

‘Verdomme,’ siste Taylor, kwaad dat Balon het voortouw nam. Ze haastte zich achter hem aan. Voelde de spanning stijgen bij iedere deur die ze passeerden.

Plotseling ging een deur achter haar open. In een reflex draaide Taylor zich razendsnel om en greep de man, die om het hoekje van zijn woning gluurde om te zien wat er gaande was, bij zijn shirt vast. Ze sleurde hem uit de deurpost, drukte hem hardhandig tegen de muur en klemde haar wapen onder zijn keel.

In dezelfde tijd had Balon zich omgedraaid; had zich door zijn knieën laten zakken en keek nu, gehurkt en met zijn pistool in de aanslag, hoe Taylor de onbekende man onder schot hield.

Gorgelend stotterde de geschrokken bewoner van buitenlandse komaf: ‘N-iet sch-ieten; asseblief...’

Hardhandig duwde Taylor de man terug zijn woning in. ‘Binnen blijven jij; ik kom straks terug om je verblijfsvergunning te controleren!’ sneerde ze tegen de arme stakker voordat ze de deur achter hem sloot.

Balon kwam grijnzend overeind. Gespannen liep hij verder de gang in tot hij naast de open deur stond.

‘Voorzichtig Balon; ik dek je,’ fluisterde Aubrey Taylor.

Keith Balon gluurde om het hoekje, ademde diep in, concentreerde zich en stormde naar binnen; direct gevolgd door zijn vrouwelijke collega. Binnen enkele seconden had het tweetal de situatie overzien. De woning was volledig overhoop gehaald en grondig doorzocht. Op het eerste gezicht was er geen spoor van de daders. Maar ook niet van mevrouw Moncha.

Balon wees naar de twee gesloten deuren in de woning. Taylor gaf een kort knikje naar de dichtstbijzijnde deur. Met een ferme trap van zijn rechterbeen, forceerde Balon de deur; met getrokken pistool liep hij naar binnen.

‘Een lege slaapkamer,’ rapporteerde hij aan Taylor die het zekere voor het onzekere had genomen en met haar wapen in de aanslag voor de tweede deur stond te wachten. Als iemand zich daar schuil hield en besloot een ontsnappingspoging te wagen, zou ze hem direct stoppen.

Balon haastte zich de slaapkamer uit. Nu zeker was dat de dader zich niet in de slaapkamer schuil hield, was er nog altijd een kans dat iemand, of misschien zelfs meerdere personen, zich in de tweede gesloten kamer had teruggetrokken. Aubrey Taylor beet op haar lip; haar handen trilden licht maar ze twijfelde niet. Ze gaf Balon opnieuw een kort knikje. De jonge rechercheur haalde diep adem, trapte met zijn rechterbeen de tweede deur in en deinsde achteruit; totaal overdonderd van wat hij zag.

‘Niet aanraken!’ waarschuwde Taylor achter hem.

Zwaar ademend en langzaam achteruit lopend, staarde Balon met open mond en vol ongeloof in de badkamer. Taylor stopte haar wapen terug in de holster en deed een poging naar het afgrijpselijke tafereel te